

**Kázání při příležitosti instalace kanovníka Radima Cigánka
a nesídelních kanovníků Jaroslava Brože a Jana Kotase
v kostele Všech svatých na Hradě Pražském**

Mons. Petr Piřha

15. prosince L. P. 2021

Liturgické texty:

1. čtení – Iz. 45, 6b - 8. 18.21b - 25;

Žalm – 85, 9 ab + 10.11 - 12. 13 - 14

Evangelium – Lk 7, 19-23.

Bratři a sestry,
dnes zvláště milý Radime,

proč jsme se dnes v této kapli sešli, je nám všem jasné. Z liturgického pohledu je to dosti zajímavý den. Předně je dnes oktáv slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie. Právě takové početí bylo nutným předpokladem pro přijetí zvěstování. Můžeme dokonce říct, že šlo o stvoření nové Evy, když uvážíme Boží slovo: *Hle, všechno činím nové.*

Ještě v době mého mládí by dnes byla středa sudých dnů adventních, tedy postu drženého v době zasedání zemského soudu, při jehož konání bylo nutné zajistit, aby jak soudci, tak strany byli střízliví. A konečně jsme na počátku tohoto týdne slavili neděli *Gaudete* a byli vyzýváni k radosti. Jednejme tedy podle toho a radujme se. Máme k tomu dobrý důvod.

Uvažovali jsme v Kapitule, zda nesáhnout po textech nějaké votivní mše, ale došli jsme jednoznačně k tomu, že texty ze dne se výborně hodí k naší slavnosti: čtení z proroctví Izajášových je ovládáno opakujícím se výrokem: *Já jsem Hospodin, nikdo jiný.* Tento výrok je imperativním požadavkem pro každého člověka, tím spíše pro nás.

Dále tu čteme: *Z mých úst vyšlo neodvolatelné Slovo.* Jedná se zcela určitě o imperativní *Budiž* v díle stvoření. U sv. Jana pak čteme: *Slovo bylo Bůh a slovo se stalo tělem*, tj. člověkem, a přebývalo mezi námi. Mluví se tak o narození Páně, které se chystáme slavit.

Evangelista Lukáš popisuje v úryvku, který jsme právě slyšeli epizodu dotazu učedníků Jana Křtitele. Jednalo se o to, kdo má přijít jako očekávaný Mesiáš. Kristus jim odpoví poukazem na to, co se právě dělo. I dnes se to děje, ale my to neumíme přečíst.

Slavíme příchod Páně a vyhlížíme jeho druhý příchod. Citací proroka Izaiáše jsme poučeni o tom, jak ho máme připravovat. Jít přímými cestami a nic neobcházet, z ničeho se nevytáčet, nedocilovat cílů obratnými řečmi. Máme odložit svou pýchu a naopak pozvednout svou důvěru v milosrdného Boha. Obraz krajiny, který je nám předložen, je krajinou naší duše.

Měli bychom si být vědomi toho, že žijeme přicházením. Sami stále někam a k někomu přicházíme a záleží nám na tom, jak budeme přijatí. Ty, Radime, jsi přišel mezi nás. O Jaroslavu a Janovi nemluvím, protože ani nestačili odejít, a nemohou proto přijít. Ty sám jsi přišel ze Sázavy, z téhož místa, ze kterého před řadou století mezi naše předchůdce přišel i svatý opat Prokop, aby zde spočinul na bezpečnějším místě. Nebyl jsi přivítán s takovou slávou jako on, kterého vítal císař Rudolf II. a arcibiskup pražský Martin Medek z Mohelnice a množství dalších církevních i laických velmožů, ale stejně srdečně.

Slavíme Advent a vzpomínáme na první příchod Páně. Jdeme k jesličkám jako prostí pastýři, kteří šli nevědomky vzdát hold věčnému Pastýři. A jako učení králové, kteří přišli položit k jeslím své koruny před Králem králů, králem děšivé velebnosti a soudcem nás všech. Zároveň vyhlížíme jeho druhý příchod, kdy se zjeví, co při prvním zůstalo skryté. Jsme zcela zaujati těmito body mostu, který se klene nad veškerým pozemským časem. To nám zakrývá skutečnost, že příchod Páně je realizován takřka denně.

Řekl-li jsem, že most jeho příchodu se klene nad veškerým časem, nebylo to přeřeknutí. Mluvil jsem již o stvoření světa. Poprvé přichází při něm. Přichází však stále, a to, i ke každému z nás. Přichází v Eucharistii, v bližnících, v celé bídě dějin, do které vstoupil, aby nám pomohl ji unést. Měli bychom s úctou (patrně to bude pro vás překvapivé) vzpomenout, že kříž, který na Golgotu donesl, nesl nakonec jeho. Ponese i nás, pokud dojdeme jeho cestami a budeme pomáhat nést ho druhým. Amen.